

Με αναφορές στην Ουκρανία το μήνυμα του Οικουμενικού Πατριάρχη για τη Σαρακοστή

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Δεν νοείται Ορθόδοξος πνευματικότητα χωρίς μετοχή στην Θεία Ευχαριστία, διά της οποίας οι πιστοί καθιστάμεθα εν σώμα, κοινωνία προσώπων, κοινότης ζωής, μέτοχοι της «κοινής σωτηρίας» εν τω Σωτήρι Χριστώ, ο οποίος είναι «κοινόν αγαθόν» επισημαίνει, μεταξύ άλλων, στον Κατηχητήριο Λόγου του για την έναρξη της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος κάνοντας ιδιαίτερη αναφορά στην κατάσταση που επικρατεί στην Ουκρανία.

“Τόν ιδικόν του βαρύν Σταυρόν αίρει κατά τάς ημέρας αὐτάς ὁ εὐσεβῆς Οὐκρανικός λαός, ὑφιστάμενος τὰ ἀνείπωτα δεινὰ ἑνός ἀπροκλήτου καί παραλόγου ἐπιθετι-κοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος σκορπᾷ τόν πόνον καί τόν θάνατον. Συμπάσχοντες μετὰ τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν καί τέκνων ἡμῶν, ἐντείνομεν τάς δεήσεις μας πρὸς τόν Κύριον τοῦ ἐλέους καί Θεόν τῆς εἰρήνης ὑπὲρ ἀμέσου καταπαύσεως τοῦ πυρός καί ἐπικ-ρατήσεως τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι εἶναι πρόγευσις τῆς πεπληρωμέ-νης χαρᾶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ”, τονίζει για τον Ουκρανικό λαό ο Παναγιώτατος.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κάνει ιδιαίτερη αναφορά και στον καθαγιασμό του Αγίου Μύρου το οποίο θα τελεστεί τη Μεγάλη Εβδομάδα

στο Φανάρι. “Αὐτήν τήν σωτηριώδη ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, εὐσεβείας καί πνευμα-τικότητος προβάλλει καί τό γεγονός τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Μύρου, τό ὁποῖον, χάριτι Θεοῦ, θά τελέσωμεν ἐφέτος τήν Μεγάλην Ἑβδομάδα εἰς τό καθ’ ἡμᾶς Ἱερόν Κέντρον. Τό εὐλογημένον «θεουργικότατον» ἔλαιον αὐτῆς τῆς «Εὐχαριστίας τοῦ Μύρου» μεταδίδει διά τοῦ Μυστηρίου τοῦ Χρίσματος τάς ποικίλας δωρεάς καί τά πολυειδῆ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τόν νεοφώτιστον «οὐρανοπολίτην», πρὸς κραταίωσιν αὐτοῦ εἰς τό μετέχειν εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας μέ ἀπαρχήν τήν κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καί εἰς ἔνθεον παρουσίαν καί μαρτυρίαν περὶ τῆς δωρεᾶς τῆς χάριτος καί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος ἐν τῷ κόσμῳ”.

Αναλυτικά αναφέρει:

Δοξάζομεν τόν ἐν Τριάδι Θεόν, τόν ἀγαγόντα ἡμᾶς ἐν Ἐκκλησίᾳ καί πάλιν εἰς τήν πάνσεπτον καί εὐλογημένην περίοδον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς τό στάδιον τῆς σωματικῆς καί πνευματικῆς γυμνασίας καί τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων, διά νά προετοιμασθῶμεν χριστοπρεπῶς καί νά πορευθῶμεν ἐν ταπεινώσει πρὸς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Ἑβδομάδα καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἄσκησις δέν εἶναι, βεβαίως, χαρακτηριστικόν μόνον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, οὔτε μόνον ὑπόθεσις καί καθῆκον τῶν μοναστῶν, οὔτε ἀποτέλεσμα ἔξωθεν ἐπιρροῶν ἐπὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἥθους, παρείσακτον δηλαδή στοιχείον εἰς τήν εὐσέβειάν μας. Ὁ ἀσκητισμός ἀνήκει εἰς τόν πυρῆνα τῆς χριστιανικῆς ὑπάρξεως καί τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ κλῆσιν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τούς πιστούς καί μαρτυρίαν τῆς σωστικῆς παρουσίας Του εἰς τήν ζωήν μας. Δέν ἀπευθυνόμεθα οἱ πιστοί εἰς ἓνα Θεόν ἀπρόσωπον καί ἀπρόσιτον, ἀλλά εἰς τόν σαρκωθέντα Λόγον, τόν ἀποκαλύψαντα τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό πλήρωμα τῆς χάριτος καί τῆς ἐλευθερίας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ πλήρης θείων εὐλογιῶν καί ἰδιαιτέρων βαθέων βιωμάτων Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, παραμένει δυναμικὴ ἔκφρασις καί ἀποκάλυψις τοῦ πλούτου καί τῆς ἀληθείας συνόλου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Τίποτε εἰς τήν ζωήν τῶν πιστῶν δέν εἶναι ἀποσπασματικόν καί αὐτοσκοπός. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ εἶναι ὀλιστική καί ἀδιαίρετος. Μετάνοια, ταπεινοφροσύνη, προσευχή, νηστεία, ἔργα εὐποιίας, εἶναι ἀλληλένδυτα καί προσανατολίζουσιν τόν πιστόν εἰς τήν Εὐχαριστίαν τῆς Ἐκκλησίας, τό ἔσχατολογικόν μυστήριον τῆς Βασιλείας. Οἱ ἀσκητικοὶ ἀγῶνες εἶναι ἡ ἀρχή, ἡ «στενὴ πύλη», ἡ ὁποία μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Δέν ὑπάρχει εἰς τήν Παράδοσίν μας «ἄσκησις διὰ τήν ἄσκησιν». Ὁ ἀσκητισμός εἶναι πάντοτε πορεία, καί ὁλοκληρῶνεται ὅταν ἐκκλησιαστικοποιηθῇ, ὅταν μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τήν κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, διά τῆς ὁποίας ἐνσωματωνόμεθα εἰς τήν

κίνησιν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ Ἔσχατα. Ὑπενθυμίζομεν τό παράδειγμα τῆς τιμωμένης κατὰ τὴν Ε΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία, μετὰ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἔτη σκληρᾶς ἀσκήσεως καὶ ἀδιαλείπτου προσευχῆς, ἐπέδιώξε τὴν μετάληψιν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου Ζωσιμᾶ, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ φάρμακον ἀθανασίας. Καὶ ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016), ἡ ὁποία ἀπεκάλεσε τὴν νηστείαν «μέγα πνευματικὸν ἀγώνισμα» καὶ «τὴν κατ' ἐξοχὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀσκητικοῦ ιδεώδους τῆς Ὁρθοδοξίας», τονίζει ὅτι «ἡ ἀληθὴς νηστεία ἀναφέρεται εἰς τὴν καθ' ὅλου ἐν Χριστῷ ζωὴν τῶν πιστῶν καὶ κορυφοῦται διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὴν θεϊαν λατρείαν καὶ ἰδίᾳ εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας» (Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον, § 1 καὶ 3).

Δέν νοεῖται Ὁρθόδοξος πνευματικότης ἄνευ μετοχῆς εἰς τὴν Θεϊαν Εὐχαριστίαν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πιστοὶ καθιστάμεθα ἐν σῶμα, κοινωνία προσώπων, κοινότης ζωῆς, μέτοχοι τῆς «κοινῆς σωτηρίας» ἐν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, ὁ ὁποῖος εἶναι «κοινὸν ἀγαθόν». Οὕτω ἡ νηστεία εἶναι ὑποταγὴ καὶ ὑπακοή εἰς τὸν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας, κοινοτικὴ ἐμπειρία. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι πρόσκλησις νὰ ἀνακαλύψωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς τόπον καὶ τρόπον ἀγιασμοῦ καὶ ἀγιότητος, ὡς πρόγευσιν καὶ εἰκόνα τῆς ἐκπάγλου φωτοχυσίας, τῆς πληρότητος ζωῆς καὶ τῆς πεπληρωμένης χαρᾶς τῆς ἐσχατολογικῆς Βασιλείας. Βιωματικῶς καὶ θεολογικῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ κατανοήσωμεν τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐάν δέν τὴν θεωρήσωμεν ὡς πορείαν πρὸς τὸ Πάσχα. Καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς νηστείας διασώζεται μία «πασχαλινὴ ἀντίληψις» διὰ τὴν ζωὴν. Ὁ σκυθρωπὸς ἀσκητισμὸς εἶναι κακὴ ἀλλοίωσις τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος, λήθη τῆς ἐλθούσης χάριτος καὶ τῆς ἐρχομένης Βασιλείας, ζωὴ «σάν νὰ μὴν ἦλθε ποτέ ὁ Χριστός», χωρὶς τὴν προσδοκίαν τῆς «ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν» καὶ τῆς «ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Αὐτό τὸ πνεῦμα ἐνεσάρκωνεν ἡ πρό τοῦ Πάσχα νηστεία καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, ὡς καιρὸς προετοιμασίας τῶν κατηχουμένων διὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ ὅταν, ἀργότερα, ὁ κατηχητικὸς χαρακτήρ τῆς περιόδου τῆς νηστείας αὐτῆς ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸ ἦθος τῆς μετανοίας, διεσώθη καὶ παραμένει ὡς ὑπαρξιακὸν ὑπόβαθρον ἡ βίωσις τῆς «μετανοίας» ὡς «δευτέρου βαπτίσματος», τὸ ὁποῖον μᾶς ὁδηγεῖ ἐκ νέου εἰς τὴν πασχάλιον εὐχαριστιακὴν πληρότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρός, εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἐδῶ ἡ «ἄρσις τοῦ σταυροῦ» ἀποτελεῖ ὁδὸν πρὸς τὴν ἀνεκκλάλητον χαράν τῆς Ἀναστάσεως.

Τὸν ἰδικὸν του βαρύν Σταυρὸν αἶρει κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς ὁ εὐσεβὴς Οὐκρα-νικὸς λαός, ὑφιστάμενος τὰ ἀνείπωτα δεινὰ ἐνός ἀπροκλήτου καὶ

παραλόγου ἐπιθετι-κοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος σκορπᾷ τόν πόνον καί τόν θάνατον. Συμπάσχοντες μετά τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν καί τέκνων ἡμῶν, ἐντείνομεν τάς δεήσεις μας πρός τόν Κύριον τοῦ ἐλέους καί Θεόν τῆς εἰρήνης ὑπέρ ἀμέσου καταπαύσεως τοῦ πυρός καί ἐπικ-ρατήσεως τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι εἶναι πρόγευσις τῆς πεπληρωμένης χαρᾶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Αὐτήν τήν σωτηριώδη ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, εὐσεβείας καί πνευματικότητος προβάλλει καί τό γεγονός τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Μύρου, τό ὁποῖον, χάριτι Θεοῦ, θά τελέσωμεν ἐφέτος τήν Μεγάλην Ἑβδομάδα εἰς τό καθ' ἡμᾶς Ἱερόν Κέντρον. Τό εὐλογημένον «θεουργικότατον» ἔλαιον αὐτῆς τῆς «Εὐχαριστίας τοῦ Μύρου» μεταδίδει διά τοῦ Μυστηρίου τοῦ Χρίσματος τάς ποικίλας δωρεάς καί τά πολυειδῆ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τόν νεοφώτιστον «οὐρανοπολίτην», πρός κραταίωσιν αὐτοῦ εἰς τό μετέχειν εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας μέ ἀπαρχήν τήν κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καί εἰς ἔνθεον παρουσίαν καί μαρτυρίαν περί τῆς δωρεᾶς τῆς χάριτος καί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς «δυνάμεως κοινωνίας» ἀναδεικνύεται καί εἰς τόν τρόπον παρασκευῆς τοῦ Ἁγίου Μύρου διά τῆς ἐψήσεως συστατικῶν, προσφερομένων ὑπό τῶν κατά τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλά καί εἰς τόν τρόπον καί τόν χρόνον εὐλογίας του ἐντός τῆς εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, ἀμέσως μετά τόν καθαγιασμόν τῶν Τιμίων Δώρων, ἐξ ἴσου δέ καί εἰς τάς ἄλλας ἐκκλησιαστικάς χρήσεις τοῦ Ἁγίου Μύρου, ὡς ἡ χρῆσις προσερχομένων εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἑτεροδόξων καί πεπτωκότων, εἰς τά ἐγκαίνια ναῶν, εἰς τήν καθιέρωσιν Ἁγίων Τραπεζῶν, Ἀντιμηνσίων καί ἀλλαχοῦ.

Μέ αὐτά τά αἰσθήματα, εὐχόμενοι εὐδρομον τό τῆς νηστείας στάδιον καί ἀνεμπόδιστον τήν δολιχοδρομίαν πρός τό Πάσχα τοῦ Κυρίου, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς, τοὺς τιμιωτάτους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καί τά ἀνά τήν οἰκουμένην τέκνα τῆς Μητρὸς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, τήν ζείδωρον χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ ἀεί εὐλογοῦντος τά ἀσκητικά κατορθώματα τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἀγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή ,βκβ´

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν